

Cerkveni Glasbenik

Glasilo Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z glasbeno prilogo vred 5 kron,
za cerkve ljubljanske škofije 4 krone, za dijake 3 krone.

Uredništvo in upravništvo: Pred Škofijo št. 12, I. nadstr.

V obrambo umetnega cerkvenega petja.¹⁾

Jasno je in ní dvoma, da je cerkvena glasba na Slovenskem v zadnjih desetletjih — in če hočemo ono, katero so gojili prvi buditelji cecilijanske ideje, nekoliko natančneje primerjati s sedanjo — tudi v zadnjih letih zelo napredovala. In ta napredek se ne kaže samo v „Cerkv. Glasbeniku“, ki je dobil modernejše lice, in pri nekaterih izbranih zborih, tudi pri manj izvežbanih zborih po deželi moremo z veseljem opaziti, da je zavladal v cerkvenem petju povsem nov, resnejši duh, v smislu cerkvenih določil. Delo dolgoletnega truda in včasih navidezno neuspešnega prizadevanja prinaša sadove.

Marsikomu nepričakovan bo torej z ozirom na ta napredek članek „Bogoljubovega“ (l. 1912, str. 413 in 414) dopisnika, ki zavzema tej ideji povsem nasprotno, zdi se skoraj sovražno stališče. V dotičnem članku obsoja g. dopisnik na eni strani vse današnje moderno, umetno cerkveno petje, ki kot tako ni za cerkev in pri katerem „ljudstvo ne more sodelovati“; dopušča je le za nekatere najslavesnejše prilike; na drugi strani pa se ravno tako z vsem ognjem zavzema za ljudsko (Riharjevo²⁾ etc. petje, katero edino more vzbujati v srcih vernikov pobožna čuvstva in jih utrjevati v pobožnosti; kajti „te pesmi imajo nekaj izrazitega, točno izrazijo

¹⁾ Ta članek, ki smo ga prejeli od mladega, navdušenega prijatelja našega lista, prinašamo kot majhen, začasen odgovor na „Bogoljubov“ članek „Naše cerkveno petje domačega značaja je naroden zaklad.“ (Bogoljub, 1912. 12. št., str. 413). Naš g. dopisnik brani v prvi vrsti umetno cerkveno petje, za kar smo mu prav hvaležni. Kar se pa ljudskega cerkvenega petja tiče, je njegovo mnenje morda malo preostro, a vendar upoštevanja vredno. O ljudskem cerkvenem petju zadnji čas res nismo dosti pisali, a se bomo s taistim — če Bog da — prihodnje leto temeljiteje pečali. Hkrati si dovoljujemo vabiti vse cenjene bralce „C. Gl.“, zlasti pa naše stalne sotrudnike, da nam blagovolijo o tej važni zadevi sporočiti svoje mnenje oz. v daljšem tozadevnem spisu se oglasiti v našem listu. (Ured.)

²⁾ Neoporečna resnica je (naj bo še enkrat povedano), da si je stekel Rihar mnogo zaslug za slovensko cerkveno petje. Skladal je v narodnem duhu, tedanjemu okusu in tedanjim razmeram primerno. Postal je ljubljene narodov, kar nam pričajo nekatere njegove pesmi, ki so postale naravnost last narodova. In ravno zato je mnogokrat skoraj težko naravnost resnico povedati. Mislim, da je bil ne malokdo presenečen, ko se je izrazil pred par leti p. H. Sattner o znani Riharjevi „Jamici“, da ni vredna (naj se vzame v pravem pomenu) „pol krajcarja“. Mogoče je bil kdo že prej enakega mnenja, vendar o „Jamici“ kaj takega reči bi bilo nečuvstvo. In vendar se na ta način še ne kratijo zasluge zaslužnemu možu in pieteta do njega ostane nedotaknjena. Rihar se kljub temu po slovenski domovini mnogo prepeva.

dotični praznik . . . ravno tega moderne pesmi nimajo“ etc. Pri vsem tem razvijanju in utemeljevanju svojih iz praktičnega življenja pridobljenih načel pride v nasprotje tudi z liturgičnimi določili sv. Cerkve.

Bodi takoj najtočnejše in najodkritejše povedano, da umetna glasba in „Cerkv. Glasbenik“ niti najmanj nimata namena omejevat i ljudsko petje ali je celo izpodrivati. Vidi se, da meče v tem oziru g. dopisnik vse petje, umetno in ljudsko, v en koš. Moderno petje nikakor ne mrzi ali podcenjuje lepega ljudskega petja. Toda: Tempora mutantur et nos mutamur in illis. Vse gre naprej, vse napreduje; samobsebi umevno je tedaj, da tudi cerkvena glasba ne bo zaostala za drugimi umetnostmi.

Gosp. dopisnik izvaja: človek je umsko in čutno bitje; torej naj se kaže njegovo češčenje božje tudi na zunaj v petju. Dobro. Res je, da je petje eden izmed najprimernejših in najvzvišenejših načinov slaviti Gospoda; zato igra tudi tako veliko vlogo pri bogočastju. Mnenje pa, naj bi se iz tega razloga gojilo ljudsko cerkveno petje (v popularnem smislu), še ni dovolj utemeljeno. Stem se da ljudstvu neomejena svoboda, ki prospahu cerkvenega petja najbrže ne bo v korist in tudi ne v posebno povzdigo — za to se gre — službe božje. Glasba, inštrumentalna kakor vokalna, je umetnost, ki se torej kot taka ne ravno najnižja spodobi v cerkev; o popularnem petju pa, ki naj se vpelje v cerkev, dvomimo, če bo še zaslužilo v pravem pomenu besede naslov umetnosti. Sicer ta razlog in celo utemeljevanje ni v najtesnejši zvezi s stvarjo samo, vendar posito non concessio. Ali bi nastopila potem zaželjena doba za slovensko cerkveno petje? Težko. Kakega vpoštovanja vrednega napredka sigurno ne bi mogli pričakovati, posebno ne, če se ozremo še nekoliko na ono glasbeno literaturo, ki bi nam služila pri ljudskem petju. Ni ravno majhna, ali pesmi, ki bi v resnici zaslužile take kakoršne so, tako z ozirom na besedilo kakor melodijo, da se pojo, je malo. Toda katere bi zaslužile? Temu se zdi, da te, drugemu zopet druge. Sicer velja: de gustibus non est disputandum, vseeno pa solz, kot kriterija za pesem, je-li lepa ali ne, ne moremo vpoštovati; če pride kdaj do tega, zavis i vse le od situacije, temperamenta ali trenutnega razpoloženja. Tudi preprosto ljudstvo v tem oziru ni vedno merodajno. Sicer bo dotičnik, ki se prilagodi svojim poslušalcem in se nanje ozira, lažje izhajal kakor oni, ki tega ne bi storil, toda zgodilo se bo polagoma, da se bo moral ozirati in potem tega oziranja ne bo konca, dolgočasnega ali naravnost grdega petja pa tudi ne.

Ali „one imajo nekaj izrazitega; točno izrazijo dotični praznik“. To je več ali manj subjektivno mnenje. Pesmi, ki bi bile izrazite, lepe in umetne, so jako redke. Da so pa za povzdigo službe božje umetne mnogo bolj sposobne kakor večina preprostih, o tem je vsakdo prepričan.

Določil pa, katera daje sv. Cerkev glede cerkvenega petja, se držimo! „Cerkv. Glasbenik“ je že opetovano in pri raznih prilikah razlagal najrazličnejše (tudi glede Te Deuma) določbe, tičoče se liturgičnega petja, in naj bi vendar ne bil ostal njegov glas, glas vpijočega v puščavi!

Kaj pri nas ovira lepo cerkveno glasbo?

O tem se je že precej pisalo. Vendar naj v naslednjih vrsticah omenim še nekaj, kar je najbolj vzrok, da tuintam zlasti po deželi še vedno mnogo trpi prava cerkvena glasba.

V prvi vrsti je največja zapreka slab — nezmožen organist. Kjer ni zmožnega organista, tam ni mogoče imeti dobro glasbo. Znana mi je lepa župnija, imajo dobre orgle, prostoren kor in na razpolago dovolj mladih pevsko nadarjenih ljudi, s katerimi bi izurjen organist napravil krasen zbor, a tega ni in cerkvena glasba je v tej župniji še na prav nizki stopinji.

Druga zapreka lepi cerkveni glasbi je nedelaven organist, ki nima veselja in energije ali bolje rečeno, ki ne deluje z veseljem in vnemo za hišo Gospodovo. Slišal sem iz ust tovariša: „Kaj se bom trudil, za kmete je vse dobro.“ Tovariš, „malo setve, malo žetve“; ne pomisliš, da je vsako dobro delo pred Bogom šteto. Delujmo z vnemo za lepo cerkveno glasbo, da ž njo povzdignemo srca vernikov za čast Božjo. Saj si stem nabiramo precejšno zasluženje za večnost.

Tretja zapreka je pa marsikje cerkveni predstojnik, kateri ne mara za pravo liturgično glasbo. Znano mi je, da se še marsikje ne dovoli peti cel „Credo“, češ da je treba predolgo čakati, zopet drugod se po naročilu predstojnika morajo peti stare, prav malo vredne pesmi, ker so nove preveč „dolgočasne“. Ker poleg dobrega orglavca ni za cerkveno glasbo vnetega predstojnika, tam je zelo težko kaj lepega doseči.

Precejšnja ovira lepi cerkveni glasbi je tudi pomanjkanje muzikalij. Znano mi je, da se po nekaterih župnijah več let ne naroči nič novih skladb; največkrat z izgovorom, da ni zato denarja. Poznam kor, kjer se že več let ne čuje peti nove skladbe; kar imajo, so že nešteto krat prepeli. Radi te napake trpi tudi pevski zbor; pevci izgubijo veselje, ker se jim ne poda nič novega.

Če bi se navedene napake odstranile, bi marsikje imela lepa cerkvena glasba na kor prosto pot.

Lovro Hafner, organist.

Koncert v ljubljanski stolnici.

Cerkveni koncert v ljubljanski stolnici dne 27. novembra je bil prav dobro obiskan in se je vršil tako lepo in dostojno, da so morali pasti vsi pomisleki zoper koncert v cerkvi. Občinstvo je vedelo in čutilo, da je v hiši božji, in produkcije so bile jako izpodbudne. Cerkvena tla so dostopna vsem, na teh tleh se najdemo vsi.

Izvajanja se delé v tri skupine: 1. sviranje na orglah, 2. pevske točke, 3. skupno delovanje. — Prvi je nastopil g. Stanko Premrl, vodja stolnega kora, sam. Sviral je Canestrari-jev Allegretto fino, gladko, z dobro, deloma pikantno registracijo. G. Premrl dobro pozna svoj inštrument in ga zna izvrstno izkoristiti. — G. Hladnik je igral Callaerts Invocation

in *Marche de Fete* čisto, gladko, z izbrano registracijo. G. Hladnik razpolaga z nenavadno tehniko in se zna tudi globoko vtopiti v duhá skladbe. V Bachovem preludiju je padel v furijozno, ne več tako jasno igranje. — Profesor Dugan iz Zagreba je igral Bachovo *Toccato* v D-molu. Dugan je virtuoz na orglah, ki z veliko lahkoto svira tudi najtežje komade. Jaz sem čul velike mojstre svirati *Toccato* na orglah, a tako jasno in umljivo še nikdar. G. Dugan je zadel pravi tempo, zato je bila njegova igra vseskozi prozorna in je naredila velik vtis.

Zbor je nastopil trikrat vokalno, štirikrat z orkestrom, deloma z orglami. Najbolj so dopadli zbori: Mitterer, Greith, Griesbacher; Griesbacherjeva skladba je drzen, kromatičen ustroj in tirja od zbora veliko znanja in moči. Krona vsega koncerta sta bili dve zadnji točki: Rheinberger-jev koncert za orgle in orkester in Wagner-jev *Jubilate*. Mi nimamo dosedaj še v nobeni koncertni dvorani orgel, zategadelj v domači deželi še nismo čuli koncertnega nastopa orgel s sodelovanjem orkestra. Ni čuda, da je ta točka elektrizirala občinstvo in da so se čuli po koncertu glasovi: Kdo bi si bil mislil, da je koncertni nastop orgel z orkestrom tako veličasten! Rheinbergerjev koncert obsega tri točke in je bajna pravljica v pravem pomenu besede, klasična, vendar moderno nadahnjena skladba, ni liturgična, vendar dostojna za cerkven koncert; v njem nastopajo orgle samostojno in tekmujejo z orkestrom v krasoti glasbenih bôj. — Wagner-jev *Jubilate Deo* je efektivna skladba, ki mora dvigniti vsakoga, če ima še količkaj življenja v sebi; bila je sklepni kamen lepo vspelega koncerta.

Stolni pevski zbor je bil dobro pripravljen, nijansiral je prav umestno; dasi pomnožen, je bil vendar še prešibek. Slovenska Filharmonija se je istotako držala izvrstno, samo premalo je bilo godal, manjkal je vtis mase. — Na orglah ni bilo nobene hibe; občna sodba se je glasila: v detajlu se glase jako lepo, v celoti manjka moči.

Govorim z raznimi udeleženci koncerta; vsi so jako zadovoljni in želé, da se jim vsako leto nudi enak vžitek. P. H.

Milavčeve orgle za Punat na otoku Krku.

G. Milavec, ki je postavil že dvoje orgel na otokih, je izdelal ravnokar nove orgle za župno cerkev na Punatu. Orgle imajo samo sedem izpremenov; toda če jih čuješ, meniš, da jih je najmanj petnajst. Pet izpremenov poje namreč na obeh manualih, in tako so mogoče razne zveze, ki dajo orglam izredno moč. Dispozicija orgel je sledeča:

I. manual: 1. Principal 8', 2. Gamba 8', 3. Cevna flavta 8', 4. Dolce 4', 5. Flavta 4', 6. Mikstura $2\frac{2}{3}'$. —

II. manual: Principal, Gamba, Cevna flavta, Dolce, Flavta iz I. manuala.

Pedal: 7. Subbas 16', Pianobas 16', Bordun iz 3, Cello iz 2.

Zveze: Superoktava I in II, Sup. oktava II—I, Suboktava II—I, Oktavina II, pedalna zveza ad I in II, Crescendo, štirje zbiralniki.

Ker je cerkev majhna in jako nizka, imajo orgle dve nizki omari in trebalo je nekatere daljše piščali vpogniti. Med omarama stoji eleganten igralnik z vsemi tehničnimi sredstvi, kakor jih nudi sedanja orglarska umetnost. Meh je topot francoskega stroja in ima tudi v drugi omari svojo hipoteko. Zajemalca je eden v kvadratni obliki in zajema sapo v obilni meri. Funkcija je nenavadno točna, in je g. Milavec v tej zadevi na višku. Intonacija je umetnostna, lepo so karakterizirane vse tri vrste izpremenov: principalni, flavte in orkestralni glasovi. Mikstura je v zadnji oktavi nekoliko ojštra, mojster je obljubil, da jo bo oblažil.

Vsled tehničnih sredstev se dajo mešati in spajati bajne glasovne barve, samo treba orgle študirati in poizkušati. Prepričan sem, da bodo orgle delale čast kranjski industriji in umetnosti. Ccna z ozirom na uporabljivost izpremenov na oba manuala 4.600 Kron.

P. Hugolin Sattner.

Dopisi.

Ljubljana. (Poročilo o cerkveni glasbi v stolnici.) Poročam o cerkveni glasbi v stolnici od 1. decembra 1911. dalje. Od tega časa se je naš repertoar zopet pomnožil za nekaj latinskih maš (Haller, Missa VII. in Greith, Missa in *D*), nekaj gradualov (Foerster, Griesbacher etc.), ofertorijev (Goller, Griesbacher, Mitterer, Premrl, etc.) in drugih različnih latinskih motetov; poleg tega smo naštudirali v minolem letu mnogo slovenskih in nekaj nemških cerkvenih pesmi. Mnogo stvari smo pa le ponovno študirali, zato da smo se jih bolje privadili. Sploh sem se v zadnjem letu največ prizadeval s tem, da bi zbor kot tak dvignil in ga priučil finejši deklamaciji (vokalizaciji in akcentuaciji), primernemu dinamičnemu niansiranju, pravilni rabi pevskih registrov itd. Zbor je v tem oziru tudi brezdvomno napredoval in bo, če Bog da, tudi še v bodoče. Hitrejši napredek ovirajo kolikortoliko nekateri pevci, ki od časa do časa nanovo prihajajo k zboru, tako zlasti orglarski učenci, ki pojo po par let, potem pa, ko so pravzaprav ravno porabni postali, odidejo. No, letos je pevski material splošno boljši nego druga leta, in imajo tudi med orglarskimi učenci mnogi — hvala Bogu — prav čeden in izdaten glas. Najboljša opora mi je ženski zbor, ki šteje sedaj 13 grl: 7 sopranov in 6 altov, od katerih poje pri zboru večina že ves čas, kar vodim stolni kor. Cel zbor pa šteje sedaj 39 pevcev in pevk, ki semtertje, ko pridejo sodelovat tudi kaki drugi gospodje in gospodične, naraste še čez to število.

Kako težavno nalogo ima stolni zbor, je razvidno iz velikega števila latinskih maš, ki se v dobi enega leta prepojo v stolnici. Od 1. dec. 1911 do 30. nov. 1912 so se izvajale pri slovesnih latinskih mašah v ljubljanski stolnici:

Faist, Missa in *F*, štirikrat; Filke, Missa in *D* (op. 47.), dvakrat; Foerster, Missa in hon. s. Caeciliae, štirikrat; Goller, Missa Loretta, šestkrat; Greith, Missa in *D*, dvakrat; Griesbacher, Missa „Rosa mystica“, štirikrat; Griesbacher, Missa „Stella maris“, petkrat; Gruber, Missa Dominicalis II., petkrat; Gruber, Missa „Mater Dolorosa“, petkrat; Haller, Missa III., enkrat; Haller, Missa VII., štirikrat; Kaim, Missa in hon. s. Caeciliae, trikrat; Koch, Missa in hon. s. Sophiae, sedemkrat; Mitterer, Missa in hon. s. Cassiani, trikrat; Mitterer, Missa in hon. Ss. Nominis Jesu, petkrat; Pogačnik, Missa in hon. s. Josephi, štirikrat; Premrl, Missa in hon. s. Christinae, štirikrat; Rampis, Missa „Cunibert“, trikrat; Rihovsky, Missa Loretta, štirikrat; Sattner, Missa seraphica, šestkrat; Schweitzer, Missa in hon. Ss. Ang. Custodum, štirikrat; Stehle, Missa „Salve Regina“, trikrat; Stein, Missa in *Es*, dvakrat; Uhl, Missa in *F*, trikrat; koralna, Missa in Dom. Adventus et Quadragesimae, štirikrat in koralna Missa de Angelis, petkrat.

Vsega skupaj je bilo torej 100 latinskih maš brez Requiemov, ki jih je tudi precejšnje število. Večino maš smo proizvajali z orglami, nekaj a capella, nekaj z orkestrom. Z orkestrom smo izvajali latinske maše desetkrat: ob največjih praznikih in pa ob obeh cesarskih slovesnostih (na cesarjev rojstni dan in god).

Nekaj novega sta bila v tem letu v stolnici dva cerkvena koncerta, prvi meseca februarja o priliki dovršitve novih stolnih orgel, drugi koncem novembra v proslavo godu sv. Cecilije. Oba sta izpadla prav častno in bomo poizkušali odslej prirediti vsako leto vsaj po en cerkven koncert.

O Božiču nameravamo proizvajati Filkejevo mašo „Oriens ex alto“ (op. 106.), ki je izredno lepa in melodiozna, v harmonijah precej moderna, po duhu pa popolnoma cerkvena in ne preveč težka.

K sklepu svojega poročila naj omenim še to, da smo letos z novimi orglami dobili na kor tudi novo, električno razsvetljavo in nov čeden parketni pod, za kar sem z zborom vred sedanjemu gospodarju stolne cerkve, preč. g. kanoniku in dekanu Matiju Kolarju od srca hvaležen.

Stanko Premrl.

Iz Idrije. Praznik sv. Cecilije smo prav slovesno obhajali. Zjutraj ob 7. uri je bila peta maša, pri kateri se je pela Gruberjeva maša in vloge iz Lauda Sion. Na večer pa je bil izboren koncert v veliki Didičevi dvorani. Trajal je 3 uri in pol. Ob 8. začetek, konec ob pol 12. uri. Nastopil je ves zbor Katol. del. družbe in cerkveni pevci, vseh skupaj 67. Ljubko se je slišal Ferjančičev ženski zbor „Rožmarin“. Je sicer dolga skladba, a morali so jo ponavljati. Pevke so bile pri izredno dobrem glasu. „Schwab“-ovo „Jutro“ smo mesto spremljevanja na klavir priredili za orkester. Je kaj mogočna, veličastna skladba, tudi ta se je morala ponoviti. Prav nagajivo je pel oktet Adamičevo skladbo „Vasovalec“. Bila je zadnja točka in dasi občinstva polna dvorana in veranda, že utrujeno, jo je zahtevalo še enkrat. Mi in navzoči smo bili prav zadovoljni, vsak se je zahvalil za tako krasen vžitek in večina je rekla: to je najlepši večer v Idriji. Sredi med koncertom je pozdravil g. dekan sl. občinstvo. Pokazal je iz stare zgodovine, kako moč ima glasba do človeka in prišel na današnji čas, ko nam še vedno vedri nagubančeno čelo, razveseljuje srce in nas dvigne na kviško, da vsaj za nekaj časa pozabimo duhomorni prah, ki nas pri stanovskih opravilih zadušuje.

Razne reči.

Δ Cecilijino društvo za goriško nadškofijo je imelo 28. nov. t. l. v Gorici svoj letni občni zbor. Pri slovesni sv. maši v cerkvi sv. Ignacija se je pela „Missa sine nomine“ Ludovika Viadana, prirejena za moški zbor, introit in komunija koralno, gradual „Gloriosus Deus“ za moški zbor, zložil J. K., ofertorij „Mirabilis Deus“ dvo-glasno, zložil I. Quadflieg. „Primorski list“ poroča, da je bilo petje izborno ter pristavi: „Čast č. g. župniku Kokošarju, ki se veliko trudi in veliko žrtvuje za cerkveno petje“.

Δ V zagrebški stolni cerkvi bodo v prvi polovici prihodnjega leta prenovili (modernizirali) in nekoliko povečali orgle. Delo je prevzela tvrdka Walcker iz Ludwigsburga na Württenberskem. Uporabil se bo elektropnevmatični sistem. Preosnova orgel bo stala 22.740 K, katere stroške je obljubil pokriti prezasluzni kanonik, čuvar stolne cerkve zagrebške dr. Feliks Suk. Dispozicijo prenovljenih orgel prinesemo prihodnje leto.

Δ V Barceloni na Španskem se vršil od 21.—25. novembra 1912 cerkvenoglasbeni kongres. Na njem se je razpravljalo o koralu, klasični polifoniji, moderni cerkveni glasbi, posebno še o orgelski glasbi in ljudskem cerkvenem petju. Ob tej priliki so se izvajale skladbe od Vittorija, Palestrine in drugih skladateljev; koralno mašo „Fons bonitatis“ je pelo 1000 pevcev.

Δ V Bruselju je umrl dne 23. okt. ravnatelj konservatorija Edgar Tinel, eden največjih skladateljev sedanjega časa. Rojen je bil l. 1854. v Sinayu na Vzhodnem Flanderskem in se kot glasbenik izobrazil na bruseljskem konservatoriju. L. 1882. je postal ravnatelj cerkvenoglasbene šole v Mehlinu, 1889. nadzornik državnih glasbenih šol, 1896. obenem profesor kontrapunkta na bruseljskem konservatoriju in končno

ravnoram ravnatelj. Najmilenitnejše njegovo delo je oratorij „sv. Frančišek“ op. 36. iz l. 1898; tudi njegova peteroglasna vokalna maša v čast lurski Materi božji je slavnoznan in se nahaja v repertoaru najboljših korov, celo dunajske dvorne kapele.

Δ Umrli slovenski organisti: G. Ivan Cimerman na Dobrovi-
g. Ivan Zorman, organist pri hrvaški cerkvi sv. Pavla v Clevelandu v Ameriki,
N. P. V. M.!

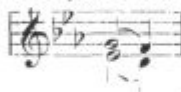
Δ Kakor poroča „Gregorianischer Rundschau“ v letošnji 12. štv., izide no v
„Officium hebdomadae sanctae“ gotovo do marca prihodnjega leta.

Δ Mnsgr. Fr. Ks. Walczýnski, kanonik in regenschori v Tarnowu v Galiciji
je izdal knjižico „Christus et sacerdos juxta quattuor sancta evangelia
piae meditationi adaptatus“, v kateri podaja v delu razne lapidarne citate,
nanašajoče se na Kristusa in duhovnika, v drugem delu več za duhovnika primernih
molitev. Cena knjižici: 1 K 20 vin. Knjižico duhovnikom toplo priporočamo.

Oglasnik.

Franc Gerbič: **Slovenska sv. maša** v čast sv. Frančišku Serafinskemu za mešani
zbor. Op. 70. V Ljubljani 1912. Založila Katoliška Bukvarna. Partitura K 1:80,
glasovi po 20 vin. — Ta slovenska maša obsega devet skladeb: Vstop, Slava,
Evangelij, Vera, Darovanje, Svet, Po povzdigovanju, Zavživanje in Konec. Vsi
deli so zloženi v preprostem, a plemenito cerkvenem slogu. Maša bo našim
zborom sigurno dopadla, ker je precej melodiozna, v harmoničnem oziru zani-
miva in ne bo prizadevala pri proizvajanju nikakih posebnih težav. Na str. 4.
partiture je v zadnjem taktu 2. sistema tiskovna napaka, in se morata sopran

in alt glasiti:

Mašo toplo priporočamo.

S. P.

Darovi

za nove orgle v ljubljanski orglarski šoli. K
(Prenos prejšnjih izkazov) 2.075—

Nadaljni p. n. darovalci:

Dr. Feliks Suk, kanonik v Zagrebu	5—
Fran Zabavnik, organist na Igu	5—
Cecilijino društvo za stolno župnijo v Ljubljani (čisti prebitek cerkvenega koncerta v stolnici dne 27. novembra 1912)	200—
Skupaj	2.275—

Ko se vsem dosedanjim p. n. darovalcem za njihove prispevke najiskrenejše
zahvaljujemo, izrekamo danes še prav posebno iskreno zahvalo slavni „Slo-
venski Filharmoniji“ v Ljubljani, ki je s svojim brezplačnim sodelovanjem
pri cerkvenem koncertu v stolnici največ pripomogla, da smo od Cec. društva
za stolno župnijo dobili za nove orgle v orglarski šoli tako velik dar.

Poziv in prošnja do slovenskih cerkvenih skladateljev.

Vse slovenske cerkvene skladatelje opozarjam danes še enkrat na
poziv, objavljen v 10. številu letošnjega „C. Gl.“ Dostavljam pa, da bo
termin za določiljanje evharističnih pesmi trajal do konca febru-
arija 1913. Do takrat, prosim, naj se pač vsak skladatelj potruži in pošlje
podpisanemu vsaj eno ali dve prav lepi evh. pesmi. Naj bo zbirka „Slava
presv. Evharistiji“ naš skupen skladateljski poklon evharističnemu
Jezusu!

Stanko Premrl.

Ob koncu leta!

Z današnjo številko završujemo **petintrideseti letnik „Cerkv. Glasbenika“**, v katerem se je nabrala zopet lepa vrsta raznih člankov, popisov, dopisov, ocen ter vsakovrstnih glasbenih prilog. Kot dodatna priloga „C. Gl.“ je izšla letos Gerbičeva „Metodika pevskega pouka“, za nadaljni uspešni razvoj našega cerkvenega kakor tudi narodnega petja brezdvomno velepomembno delo.

Vsem velecenjenim gg. sotrudnikom našega lista se ob tej priliki za njihovo pomoč najsrčneje zahvaljujemo ter se jim tudi za v bodoče prav lepo priporočamo.

Prihodnje leto bo prinašal „Cerkveni Glasbenik“ kot glavni spis temeljito razpravo „O zgodovinskem razvoju slovenske cerkvene pesmi“, ki jo je napisal ravnatelj prof. dr. Josip Mantuani. Tudi s cerkvenoglasbeno literaturo, domačo kakor tujo se bomo v bodoče obširneje pečali. Dopisov bo pa naš list prinašal tem več, čim več jih bo prejemal od gg. organistov oziroma gg. duhovnikov in prijateljev cerkvene glasbe.

Zopet nam bodi dovoljeno povdarjati, da je „Cerkveni Glasbenik“ edini strokovni list te vrste med Slovenci. Čudno se nam zdi, zakaj ga gotove pokrajine in gotovi krogi tako vstrajno omalovažujejo in nočejo stopiti ž njim v tesnejši stik. Ali bi ne bilo prav in umestno, da bi se v „Cerkv. Glasbeniku“ — ki ima hvala Bogu vendarle naročnike že po vseh slovenskih deželah, v nekaterih seveda več, v drugih manj — objavljala cerkvenoglasbena poročila ne le iz Kranjskega in Primorskega, temveč tudi iz Štajerskega in Koroškega? — Ali bi ne bilo veselo, vspodbudno in koristno za vse, če bi se sotrudniki iz vseh slovenskih dežel v bratski slogi našli tudi pri našem listu? Vzganite se torej, prijatelji, in približajte se nam; saj nam pri tem ni toliko za našo, kolikor veliko več za Vašo in splošno korist in občni ter resnični napredek cerkvene glasbe po vsem Slovenskem.

„Cerkveni Glasbenik“ bo veljal kakor do sedaj z glasbeno in event. drugimi prilogami vred na leto 5 K, za cerkve ljubljanske škofije 4 K, za dijake samo 3 K.

Današnji številki smo priložili poštne položnice, ki se naj jih cenjeni naročniki blagovolijo poslužiti pri obnovitvi naročnine za l. 1913.

Vesele božične praznike in srečno novo leto!

Uredništvo in Upravništvo.

Današnjemu listu je pridejana 12. šte. prilog.